

In het afgelopen jaar heeft zuster Theoarde samen met haar medezusters haar 60-jarig professiefeest gevierd. In de mate dat haar gezondheid het toeliet heeft zij genoten en deelde haar dankbaarheid met de anderen.

Een grote handicap was haar gehoor, maar lezen kon zij gelukkig nog heel goed en had op deze wijze contact.

Zij liet een gebed na, wat zij graag wil laten klinken bij haar afscheid. Zij bad dit dagelijks. Dit luidt aldus:

God geef mij kalme om te aanvaarden wat ik niet kan veranderen, moed om te veranderen wat ik kan veranderen, wijsheid om tussen deze onderscheid te maken.

Hiermee en met de woorden van de tekst uit psalm 138 leefde zr. Theoarde bewust. Tot zij op was, zoals ze zelf aangaf. In vertrouwvolle overgave kon ze rustig heengaan, en alles loslaten wat niet meer van belang was.

Zij die zo dankbaar was voor haar roeping, haar medezusters en haar familie, danken we hier, voordat we haar uit handen geven.

Dank je wel lieve zuster Theoarde, voor wie je was bij ons. Rust in vrede en vergeet ons niet.

*Geboren op 1 april 1925 te Groesbeek
Geprofest op 16 mei 1961 te Maastricht
Overleden op 3 januari 2022 te Maastricht
Begraven op 7 januari 2022 te Rijckholt*

Zusters Onder de Bogen

In dankbare Herinnering

*Zuster Theoarde
Helena Wilhelmina Theunissen*

*“Wanneer ik tot U riep,
hebt Gij mij steeds verhoord.
Gij hebt mij altijd nieuwe moed gegeven” (ps. 138)*

Zuster Theodarde, tante Leentje, was een zeer geliefde medezuster en familielid. Ze werd op handen gedragen door haar familie, die menige streek hebben uitgehaald ter ere van haar verjaardagen, zowel in Rijckholt als in Maastricht. Ze was goedlachs, altijd in voor een grapje en ze zal gemist gaan worden door haar familie en door haar medezusters.

Zuster Theodarde was een heel dankbaar mens; allereerst voor haar katholieke opvoeding door haar ouders en zeker ook voor haar roeping tot het kloosterleven. Zij trad in op 33-jarige leeftijd nadat zij eerst in Groesbeek als coupeuse op de naaikamer bij de zusters had gewerkt. Als iemand vroeg of ze dan ook intrad, reageerde ze heel kwaad: “Wat denk je wel, ik toch niet”. Maar God had wel plannen met haar. Na ongeveer drie jaar te hebben gewerkt, merkte zij dat God haar riep om als religieuze verder te leven en zij gaf gehoor aan zijn oproep. “Onze Lieve Heer begon Zijn openbaar leven toen Hij 33 jaar oud was en ik begon op mijn 33ste mijn verborgen leven”, vertelde ze regelmatig. In 1958 trad zij in en in 1961 legde zij haar geloften af in de Congregatie van de Liefdezusters van de H. Carolus Borromeus.

In de 60er jaren was er een hele ommekeer in de maatschappij en ook de kloosters ontkwamen niet aan veranderingen. Zuster Theodarde juichte deze veranderingen toe, zeker het feit dat er meer eigen verantwoordelijkheid inzake gebed en meditatie bij de individuele zuster gelegd werd. Haar eigenheid groeide door deze veranderingen.

Haar vak als coupeuse heeft zij steeds met heel veel plezier en grote vakkennis kunnen uitvoeren. Zij maakte nieuwe kleding, verstelde en veranderde met veel fantasie. Ook voor die gave was zij dankbaar.

Het kloosterleven was belangrijk voor zuster Theodarde. De gemeenschap, haar medezusters maar ook alle medewerkers konden rekenen op haar belangstelling. Zij was gelukkig temidden van allen. Zij leefde vóór God en mét God voor haar medemensen, haar medezusters en haar familie.

De dagelijkse Eucharistievieringen waren voor haar een noodzaak omdat zij zich daar dicht bij haar Heer voelde. Daar haalde zij haar kracht vandaan, die zij nodig had als het leven wat moeilijker werd. In haar laatste levensjaren heeft zuster Theodarde daar veel steun aan gehad. Er waren veranderingen waar ze het moeilijk mee had, maar waar zij na verloop van tijd toch weer op haar eigen wijze mee wist om te gaan. Haar humor bleef en ook die hielp mee alles weer in het juiste perspectief te gaan zien.